

Milí čtenáři,

Opět se k nám přiblížila tajuplná doba adventu a vánoc. V tu dobu každý z nás rád vzpomíná na krásně prožité chvíle u štedrovečerního stolu. Na atmosféru příprav, a hlavně v dětství to byl čas plný očekávání. Pamatuji se velmi dobře na to, jak jsme spolu se sestrami a přáteli zdobili náš kostel. Bylo tam strašně zima. Pořád jsem měl ale pocit, že to za nás nikdo jiný neudělá. Během vánoc jsem nikde jinde neviděl

pěknější stromky, pěknější výzdobu, než byla u nás doma, v našem kostele na Hovězí. To samé jsem také pozoroval doma. Vsadil bych se, že nebyl na světě nikde krásněji ozdobený stromeček, než u nás doma. Obyčejně to zdobil otec a potom později nejstarší sestra. Mám také v paměti, že se nikde na veřejnosti nemluvilo o Ježíškovi. Koledy byly takové anonymní. Půlnoční mše svatá byla ale nepopsatelná...

O vánocích se někdy také říká, že jsou svátky "spěchu." Všechno se musí zařídit, vyčistit, sehnat.

V malé, krásné knížce od Anselma Grüna "Poselství shůry", píše autor o andělech, kteří nás chrání v různých situacích našeho života. Jsou to andělé lásky, opatrnosti, rozpustilosti, důvěry atd... Jednoho z nich, anděla spěchu, jsem vybral úmyslně teď před vánocemi.

Anděl pomalosti

(Poselství shůry, Anselm Grün - vydalo Karmelitánské nakladatelství v Kostelním Vydří 2002)

„Spěch vynalezl ďábel,“ praví jedno turecké přísloví. My leckdy mluvíme o „nebeském klidu“. Kéž nám tuto rajskou kvalitu připamatovává anděl pomalosti! V románu „Objev pomalosti“ se jeho autor Sten Nadolny dotkl nervu – i hluboké touhy – naší doby. Tento román se stal téměř kultovní knihou. Nejen obnažené nervy mnohých současníků jsou vystavěny stálému stresu, ale škodí i naší duši, protože trpí hektikou a nelitostným tlakem současné ekonomizované doby. Musí-li všechno jít stále rychleji, musí-li se při pracovním procesu šetřit každou minutou, nesmějí-li už být žádné přestávky a všechno se musí stále více zrychlovat, pak to přímo volá po protiváze: po nástupu pomalosti. Pomalost a klid by nám pak mohly pomoci mnohé objevit. Místo zrychlení bychom spíše potřebovali přibrzdit.

Díváme-li se na levharta v kleci, žasneme nad jeho suverénními, pomalými pohyby. Víme, že se v nejbližším okamžiku dovede neuvěřitelně rychle vrhnout na nějakou oběť. On však má čas, dává si na čas. Pro nás platí, že čas jsou peníze. Musíme ušetřit co nejvíce času, abychom jej měli pro to, co považujeme za důležitější. Zbývá pak jen otázka: Co je pro nás to důležitější? S tím, co nám pak zbude, si dost často nevíme rady. Většinou se štveme. Ale kam? Stali jsme se obětí vlastní hektiky a ta se nám vkrádá i do našeho volna. I v něm musíme prožít v co nejkratším čase co nejvíce! Při tomto permanentním zrychlování se ale mnozí odnaučí vůbec něco cítit či prožít. Mají pocit, že žijí v nějaké vřavě. Život sám už ale nejsou schopni cítit. Necítí sebe, svůj dech, své tělo ani hnutí svého srdce. Básnířka Ingeborg Bachmannová kdysi řekla: „Klidná pohoda je počátek vši lásky.“

Této pohodě se můžeme začít učit klidnou každodenní chůzí. Chodit pomalu uvědomovat si každý krok, ničím se nedat honit – ničím! To nám umožní „být“ zcela v přítomném okamžiku, to dodá našim prožitkům na intenzitě a našemu nitru mír. Pomalost má svou krásu. Kráčí-li nějaká žena ulicí co noha nohu mine, pak si za ní spousta mužů div hlavu neukrotí. Může si dovolit jít pomalu: vychutnává své kroky. Žena, která pěší zónou proletí, nechce být viděna. Jde jí o cíl, v jehož dosažení jí lidský dav jen překáží. Není skutečně na cestě, není ve svém těle. Je pouze nasměrována k cíli a přitom ztrácí schopnost cítit sama sebe, slavit sebe samu. Pro stoickou filozofii je náš život permanentním

svátkem. Slavíme své lidství, vybavené božskou důstojností. Na pomalosti našich pohybů je patrně cosi z tohoto svátku. Pomalu bereme do rukou věci, pomalu kráčíme. Uděláme se čas k rozhovoru, čas k jídlu. Jíme docela pomalu, vědomě – a náhle zpozorujeme, jak nám to chutná. Umíme jídelní rituál vychutnat. Jaká je to slavnost, i když žvýkáme třeba jen krajíc chleba!

Kěž tě anděl pomalosti uvede do měni být, do umění intenzivně žít. Zkus jít jednou pomaleji, přecházíš-li v práci od kanceláře ke kanceláři. Pokus se vychutnávat na procházce každý krok, vnímat, jak se dotýkáš země a jak ji opět opouštíš. Pokus se brát do ruky svůj hrneček pomalu a vědomě. Večer se pomalu svlékej a uvidíš, jak se všechno může stát symbolem jak s odkládáním šatů odkládáš i uplynulý den a jeho námaho. Pokus se ráno pomalu mýt, aby sis vychutnal chladivou vodu, která tě osvěžuje. V liturgii je pomalé oblékání přímo plánováno. Při oblékání mešního ornátu kněz říká: „Oději se rouchem spásy.“ Tak se budeš vědomě radovat ze šatů, které si bereš na sebe, které budou pro tento den tvou výstrojí – i tvou ozdobou. Pak poděkuj Bohu s žalmem 139: „Tobě vzdávám chválu za činy, jež budí bázeň: podivuhodně jsem utvořen!“ (139,14). Kež tě tedy anděl pomalost vede k bdělosti, k vědomému žití a uvede tě v umění jak žít svůj život jako ustavičnou, nepomíjející slavnost.

Poslední vánoce ve staré vlasti a první v nové.

Zeptal jsem několika lidí z kostela na dvě věci. Nakolik si pamatují svoje poslední vánoce ve staré vlasti. Druhá otázka byla - jak si pamatují svoje první vánoce v Americe, nebo v zahraničí. Byla to pro mnohé velmi těžká otázka, protože si vlastně ani nepamatovali, kolik je to už let a jak to vlastně vůbec bylo. Zde si můžete přečíst některé odpovědi a můžete také vy sami zavzpomínat na vaše různé podmínky, ve kterých jste oslavovali narození Ježíše Krista. Někteří se naopak narodili v USA a popisují zážitky, které měli při slavení vánoc v Česku nebo na Slovensku. Otázky jsem kladl spíše se záměrem - jaké tradice lidé dodržují a co je pro ně o vánocích důležité. Na závěr těchto

anonymních rozhovorů jsem přidal jako bonus projev Antonína Zápotockého, našeho někdejšího prezidenta, z konce padesátých let. Jestli to tehdy soudruh prezident myslel vážně – to ví jen Bůh.

příjemnou četbu – Fr. Antonín

(VK)

Poslední vánoce v Praze byly krásné. Byly jsme pohromadě s rodiči, se sestrami, s celou rodinou. Byli jsme všichni šťastní a netušili co bude. Pak se odejelo do Ameriky, když se situace za Dubčeka uvolnila - za svobodou. Za svobodou čeho? Za svobodou čtení, učení a nebýt pod násilností komunistu.

Doma jsme seděli u krásného vánočního stolu, měli jsme krásné vybavení, krásné talíře. První vánoce

tady jsme prožili se sestrou. Neměli jsme pořádný stůl. Měli jsme dvě bedny a na to jsme dali překližku. Koupili jsme nějaký ubrus a tak nebylo vidět tu překližku. Dvě menší bedýnky posloužily jako nohy, na které jsme dali opět překližku. Zakryli jsme to něčím aby nebylo vidět na čem sedíme. Židle jsme také neměli. Lidé tehdy byli dost bohatí a vyhazovali skoro nový krásný nábytek na chodník. Můj švagr se rozjel a donesl dvě krásné židle. Moje sestra donesla dva kříže z vybombardovaného kostela v Emauzích v Praze. Upekli jsme si nějaké cukroví. My jsme byli tehdy hodně optimističtí a radostní. Vůbec nám nevadilo, že máme takové prostředí na vánoce. Udělali jsme si rybu, bramborový salát, tak jak to bylo doma. Rodiče doma věděli, že jsme v pořádku. Začali jsme tady nový život – chudý ale šťastný.

(AH)

Já jsem hrávala divadlo. Moc si to už nepamatuji, ale určitě jsem hrála divadlo o mých posledních vánocích. Bydleli jsme v Hronově. Doma jsme měli vánoce s babičkou, s maminkou mého muže. První vánoce jsme strávili u mého bratra na Manhattanu. Ještě než jsme odjeli, tak se můj muž ptal mého bratra – jaké je to tam v Americe. Můj bratr mu odepsal: když nemáš peněz, do hospody nelez. V Americe je to zrovna tak – musíš všude platit. Vánoce jsme prožili tedy u mého bráchy. On všechno zařídil a tak jsme měli velmi hezké vánoce. Bratr nám koupil skládací postele, nějaké stoličky. Než jsme se odstěhovali do našeho

prvního bytu v Elhmerst, tak jsme měli toto skromné vybavení.

(MK)

No, to už je moc roku, přes padesát let zpět. Moc si už nevzpomínám. My jsme sem přijeli nějak na podzim, před vánocemi. Na vánoce jsme byli u známých. Nebyly to vánoce jak doma. Vánoce byly velice „Bad“, museli jsme shánět zaměstnání atd. Chodil jsem pracovat do restaurace. Moc rád na ty vánoce nevzpomínám.

(ES)

Moje poslední vánoce doma byly smutné. Moje maminka už nežila. Já jsem plánovala, že odejdu do zahraničí. Tehdy se ptal rok 1969. Maminčina sestra, která byla v Americe mně napsala, že mě nechce, že je stará a že to je velmi těžké vybavování. Tak jsem to zkusila jinak. Jela jsem do Jugoslávie a dotud jsem přešla do Itálie. První vánoce jsem trávila v Neapoli. Italové mají velmi hezké zvyky a všechno se slaví velmi okázale. Na Silvestra například všechny staré věci vyhazovali ven. Vyhazovali to z okna. Proto tam nejsou v ten den na chodníku auta. Tam to bylo všechno krásné. A my jsme se těšili do Ameriky.

(MT)

Naše vánoce doma jsme prožívali dohromady v našem domě. Už jsme se připravovali na odchod do Ameriky. Doma jsme měli vždy houbovou polévku, smaženého kapra a kyselé ryby, pro které jsme vždy jezdili až do Bratislavy. První naše vánoce v Americe byly opět v kruhu rodinném.

Pozvali jsme na vánoce jednu známou, která hlídávala naše děti. Ona byla svobodná a už starší a byla velmi vděčná, že ji někdo pozval na večeři. Měli jsme radost, že tam s námi někdo je, ale postrádali jsme celou naši rodinu, která byla doma. Nedalo se nic dělat a museli jsme začínat znovu.

(RV)

Moje poslední vánoce před odchodem do Ameriky jsem slavila v Bulharsku. Můj manžel byl Bulhar. V roce 1969 jsem odcestovala do Bulharska. Tam je vánoční zvyk, že se sedí na zemi. Sedí se dokola. Jí se s dřevěnými lžicemi. Udělá se pečený chleba a ten se rozdělí. Dává se k tomu med a česnek. Potom se dává vařené víno. Další jídlo je kapusta ale bez masa. Dále se jí ryby. Jsou to také malé sladkovodní rybičky, které se obalí v mouce a hodí se do oleje. Pak se dají na velký talíř a poleje se to rajčatovou omáčkou. Tak, to si pamatuji na mé vánoce v Bulharsku.

V Americe moje první vánoce jsem slavila v restauraci na 81. ulici na druhé Avenue, kde jsem pracovala. Tolik darů, kolik jsem tam dostala, jsem už nikdy nedostala. Maria Kedves, majitelka restaurace byla na mě velice hodná. Také mně donesli dárky hosté, kteří chodili do restaurace. Moc ráda vzpomínám na první vánoce v Americe.

(ZP)

Poslední vánoce doma na Slovensku jsme slavila s dětmi. Manžel už byl v Americe. Pamatuji se, že dárky byly všechny z Ameriky, to co otec poslal. První svátky tady byly takové jinačí. Doma jsem cítila, že jsou lidé k sobě

jaksi blíže, tady jsem to necítila. První vánoce jsme tady prožili podle možností, tak jak na Slovensku. Živý stromek, ryba, večer jsme šli samozřejmě do kostela. Také jsme si dali záležet na slavení druhého svátku vánočního sv. Štěpána, což se tady neslaví.

(MR)

Moje první vánoce v Česku byly velmi zajímavé. Fascinoval mě kapr ve vaně. Celá rodina se nejdříve vykoupala a potom se do vany vypustil kapr. Ten tam přebýval několik dní před vánočními. Pak ho otec rodiny zabil. To bylo na Štědrý den. Udělala se polévka, ta mně moc nechutnala. Dále se udělaly řízky.

(RB)

Moje poslední vánoce v Česku byly velmi smutné. Vlastně všechny vánoce bez manžela byly velmi smutné. Vždycky jsme měli na vánočním stole fotku mého manžela. Když jsme pak odjeli za manželem s rodinou do Itálie, tak to bylo úplně něco jiného. Na Štědrý den jsme byli společně s P. Ovečkou. Pohybovali jsme se ve společenství mnoha kněží. Po deseti letech v Itálii jsme se odstěhovali do Ameriky.

(JB)

Já si pamatuji moje první vánoce v zahraničí v Rakousku. Proti tomu, co bylo doma, to bylo úplně nádherné. Vánoční výzdoba u nás nebyla. V Rakousku bylo všechno krásně vyzdobené, nejenom v kostele, což bylo i u nás. Všude na náměstích na domech, prostě něco velice krásného. Člověk

prožívá vánoční svátky především ve svém nitru, ale tady to bylo proti Čechám také vnější zážitek. Doma to bylo takové mrtvé, v Rakousku byli lidé slavnostně naladěni.

(LR)

My jsme měli vánoce velice tradiční. Tradiční kapr, zpívali jsme koledy. Do kostela jsme vždycky chodili už odpoledne na mši svatou pro děti, pak jsme měli večeři. Taťka vždycky tradičně rozžíнал stromek, tradičně jsme pak slavnostně přistupovali ke stromku. Samozřejmě jsme byli všichni slavnostně oblečení. Vánoce tady v Americe u mého manžela nejsou tak slavnostní, připadají mi víc obyčejné. Je mi trochu smutno, po mé rodině.

(BD)

Naše první vánoce na Slovensku u babičky a dědečka byly vlastně už několik dní po vánocích. Prarodiče nám připravili dárky pod stromek, jako by to bylo na Štědrý den. Rádi na to vzpomínáme. Hlavně také na to, jak jsme mohli s bratrem obírat stromek s cukrovím.

(VS)

Moje poslední vánoce jsme slavili s manželkou, která byla tehdy v požehnaném stavu a s dvěma dětmi. U štědré večeře s námi byla ještě další rodina. Všechny se nepamatují, ale bylo nás tam hodně. Na Štědrý den jsme nechali děčka doma a jeli jsme s manželkou pro stromek. Při štědré večeři nesměli na stole chybět oplatky s medem. Po modlitbě jsme také šli do chléva, aby i zvířata měla Štědrý večer. Pamatuji si jak se krávy a dva volí, kteří byli ve chlévě za námi ohlédli, a jako by

věděli, že se děje něco zvláštního. Oli-zovali nám ruce. Moje manželka zpíval ve sboru a tak jsme šli na půlnoční mši a potom také ještě na jitřní. Vánoce byly pro nás vždy velmi požehnané svátky.

První vánoce venku jsem zažil v Rakousku v lágru pro uprchlíky. Psal se rok 1951. Můj známý P. František Pitrus mně poradil, abych šel za arcibiskupem salzburským pro vánoční ná-dílku. Šel jsem. Po návratu do tábora se na mě moji známí sesypali, ať jim ukážu co mám. Během minuty mně nezbylo nic. P. František mně vyčini-l, že jsem byl hloupý, neměl jsem jim nic ukazovat. Ale, mně to nevadilo, co jsem měl dělat. Na Štědrý den vařili Rusové. Musel jsem si sehnat plechový hrneček na jídlo. Bylo vepřové maso – a já se chtěl postit. Musel jsem to hned sníst, protože na nádobí čekal další, můj kamarád. Tak jsem se nakonec postil až na druhý den, na Boží Hod Vánoční.

(KK)

Vianoce doma: Zháňanie stromčeka, ozdôb, saloniiek, oplátok, kapra. Stať u mäsiara v rade, konečne nakúpenie, ozdobený stromček a všetko pripravené na Štedrý Večer a sviatky. Bola to sviatočná domáca nálada, a na Štefana návštevy rodinne.

Vianoce v USA: Predvianočne nákupy, stromček a ozdoby boli ľahké. Boli sme prekvapení ponukou, ale šetrili sme peniazmi. Pod stromčekom bolo ra-dosti ale i tuženie po domove. Tradičné - Narodenie Pána, okrem kostola len tiché sviatky, na Štefana len spomien-ky.

Antonín Zápotocký (prezident 1953 – 57)

Vy, kteří dorůstáte, nepozorujete ani jak mnohé se u nás v poslední době změnilo a mění. Ani legendární vánoce nezůstávají beze změny. Září sice dále vánoční stromky, čekají se dárky, ale mizí už jesličky, které dříve bývaly nezbytným doprovodem vánočních svátků. Jesličky s malým Ježíškem musely být dříve o vánocích v každé domácnosti. I když jsme je musely, vystříhané z papíru zapíchat jen do mechu za okny. Malý Ježíšek, ležící na slámě, vedle volka a oslíka, nad chlévem zářící betlémská hvězda – to byl symbol starých vánoce. Proč? Měl připomínat pracujícím a bédným, že chudí patří do chléva. Když se mohl ve chlévě narodit Ježíšek, proč byste tam nemohli bydlet vy. Proč by se tam nemohly rodit vaše děti. Tak mluvili k chudým a pracujícím bohatí a mocní. Proto také v době kapitalistického panství, kdy bohatí vládli a chudí se dělali, pracující namnoze ve chlévech bydleli, a jejich děti se tam rodily. Doby se ale změnily, nastaly mnohé převraty. Ježíšek vyrostl, zestárl, narostly mu vousy a stává se z něho Děda Mráz. Nechodí již nahý a otrhaný. Je pěkně oblečený v beranici a kožichu. Nazí a otrhaní nechodí již naši pracující a jejich děti. Děda Mráz přijíždí k nám od východu a na cestu mu září také hvězdy. Nejen jediná betlémská, celá řada rudých hvězd na našich šachtách, hutích, továrnách a stavbách.....

Poděkování za Martinské posvícení.

Naše zábava o Martinském posvícení proběhla opět velmi úspěšně. Zábavy se zúčastnilo kolem 140 lidí. Jako každý rok hrála skupina Kontakty, která skvěle zapadla od atmosféry krajské zábavy. Líbilo se také vystoupení dětí z české a slovenské školy. Tradiční jídla, knedlo-vepřo-zelo a telecí řízek, zásluhou našich kuchařek a také Bohemian Hall, která dodala knedlíky, skvěle konkurovaly i těm nejlepším kuchařským receptům. Mnoho ochotných žen napeklo skvělé pečivo. Jim všem patří velký dík a uznání za ochotnou pomoc. Do tomboly přispěli členové naší krajské rodiny. Hlavní ceny do tomboly dodali:

- **Bohemian Hall (2 ceny + knedlíky)**
- **Club 21**
- **Restaurace Koliba**
- **Restaurace Zlatá Praha**
- **Slovak Czech Varieties**

Všem sponzorů děkujeme a všechny vás srdečně zveme na příští zábavu, která bude 12. února

Panno blahoslavená

úprava adventní písně

TN: JK 1980

S/A

1. Pan - no bla - ho - sla - ve - ná, hle, an - děl ne - se zvěst:
2. Po - čneš v ča - se sli - be - nám, jak to - bě pra - vil Pán.

T/B

Mi - lost Pá - na ve - li - ká, že To - bě dá - na jest.
Sy - na Bo - ha ná - še - ho, jenž li - du k spá - se dán.

Rodičko Boží vznešená

Adam Michna z Ottradovic

S/A

1. Ro - di - čko Bo - ží vzne - še - ná, ne - bes brá - no o - te - víe - ná,
2. U - ža - sl svět i an - dě - lé, když jsi z Bo - ží vů - le v tě - le
3. Ty, již Ga - bri - el arch - an - děl ten ra - do - stný vzkaz po - vě - děl,

T/B

pře - jas - ná hvě - zdo nad vo - da - mi, v na - sích ne - sná - zích zú - staň s ná - mi.
ži - vo - ta Tvůr - ci ži - vot da - la, při - tom pan - nou být ne - pře - sta - la.
pro div Bo - ží, jež cho - vás v kli - né, buď na - ši spá - sy při - mluv - ky - ně.

Milí čtenáři,

Každý z nás zná mnoho vánočních koled a písní. Na této stránce jsou vytištěny i s notami dvě velmi krásné starodávné adventní písně. Zaspívejme je aspoň jednou denně spolu s modlitbou během adventní doby. Pokud nemůžete zpívat, tak je aspoň přečtěte - jako modlitbu.

Přeji požehnanou dobu adventní a vánoční.

Fr. Antonín

Vánoce v komunistickém kriminále

(Anastáz Opasek, arcioopat břevnovský)

Večer pomalu klesá na unavené postavy vězňů. Dnešní zážitek se liší od toho každodenního, je Svatvečer vánoc. Všichni budou vzpomínat na své rodiny, kněží také na farnosti nebo klášterní komunity, rozehnané po zemi, na zkonfiskované kláštery proměněné na věznice, muzea, skladiště či policejní kasárna.

Je Štědrý večer, dostali jsme také státní nadílku, obrovské řízky, protože vědí, že se katolíci v ten den postí. Zmizely tedy za okny, přichystané na Boží Hod. Dnes dopoledne se nepracuje a lze poznat sváteční pohodu, mnozí se modlí více než jindy sami v mlčení, jiní hovoří v hloučku. Rádi bychom si odpověděli na otázku, která je pro všechny kněze důležitá: kterak se dostat k ostatním vězňům, jakou cestou, kudy a přes koho, když jsme střeženi stálou hlídkou a bydlíme daleko od ostatních? Jsme totiž izolováni u historických hradeb, v bývalých bytech strážců.

Policie se rozrůstala ze dne na den a byty ve věznici již dávno nestačily. Je tu útulněji, ale jaksi nadměrně. Musíme spát tři nad sebou, pokoj je plný trojáků jako za války. Aby se nešířila nákaza náboženstvím, je mezi námi a ostatními přísná a bolestná hranice. Jakékoliv překročení se trestá korekcí na samotkách. Tam na cele není nic, žiješ mezi čtyřmi stěnami, jen navečer ti vhodí slamník. Naše hlídka je postavena u dveří, musíme přece vědět, kdyby přicházel strážný. Za patěnu poslouží víčko z umělé hmoty, podobá se trochu bohoslužebnému náradí. Víno jsme si vyrobili, na všechno nestačí ani pátrači ministerstva vnitra, je ho však poskrovnu, protože jen výjimečně dostáváme balíčky z domova. A potom, kolik hodin je třeba k přísným prohlídkám zásilek, vánočka se musí rozřezat, aby v ní snad nebyl moták s důležitým sdělením příjemci. Hostie jsou malé kousky nakrájené z buchty, malé, aby se v případě nebezpečí mohly rychle spolknout. To je tedy náš obětní chléb.

Rozsazení na různých místech věžeňské světnice, nenápadně, jsme přítomni Kristově oběti. Kalich je tuba od léků, je v něm několik kapek drahocenného vína. Venku se již setmělo. Rozsvěcíme světlo a jsme tišší. Modlíme se s církví tam venku, za příbuzné a známé, za ostatní vězně, kteří se v tuto dobu modlí s námi, zbaveni možnosti být s námi. Modlí se na svých celách ve všech budovách vězení; někteří jsou i dnes v samovazbě za neposlušnost, za porušení leckdy směšných předpisů a nařízení. Modlit se na celách je přísně zakázáno, přesto se mnozí modlí společně, pokud se nenajde udavač. Je mezi nimi mnoho apoštolů, kteří učí ostatní modlitbě.

Nakonec tiše zpíváme Narodil se Kristus Pán. Zdá se, že jsme mu blíže, protože přišel mezi své chudé, narodil se v chudobě věznice na dřevěném stole. Podobáš se Jemu, který nic neměl. Kdybys zemřel, zůstane tu po tobě jen hromádka prádla a věžeňský šat. Jsme chudí, ale určitě bohatí, protože přišel On. Chceme se podělit z toho bohatství, snad již zítra může Kristus pokračovat ve své cestě po vězení. V nějaké krabičce bude přenesen dále.

Letos je to pro mnohé lepší než loni, kdy jsem prožil Štědrý večer sám, mezi čtyřmi stěnami samovazby, i bez censurované knihy. V naprostém mlčení, protože ani hlídači na tebe nepromluví, když otevřeli dveře, abys mohl se země sebrat jídlo. A dnes jsem zde ve shromáždění církve kněžské, neboť nejen biskupové, ale i faráři a kaplani jsou čestně zastoupeni. Je nás tu hezky přes sto.

Naše radost je bez vánočního pozlátka, jsme vtaženi do velikosti absolutní prostoty, žijeme v tichosti srdce a Boží přítomnost je přímo hmatatelná.

Již brzy musíme na lůžka, bude večerka. Blíží se devátá hodina, je třeba zhasnout světla. Tím se ovšem dnešní Svatvečer nekončí. Co nejdříve začnou chodit bdělé hlídky, které budou pokračovat i přes půlnoc. Co kdyby někoho napadlo sloužit půlnoční mši? Je tedy policejní pohotovost. Občas se na celách rozsvítí světla a několik strážných projde úzkou uličkou mezi trojáky, a světlo kapesní lampy se projde po postelích. Kolem půlnoci budou hlučnější, neboť zapíjejí Štědrý večer. Jsou podnapilí a mají radost, že ležíme tiše. Noc pokračuje k novému ránu Božího hodu. K nové naději.

(převzato z knihy Moniky Elšíkové Opat chuligán / Dobré dílo Anastáze Opaska, vydalo Karmelitánské nakladatelství)

Něco pro zasmání

František směl o letních prázdninách jet ke svému strýčkovi faráři. Život na faře i ve vsi mu přináší denně něco nového. V předvečer svátku Nanebevzetí Panny Marie vstoupil k strýčkovi do pokoje, aby ho přemluvil k procházce do lesa, kam velmi rád chodil. Ale strýček neměl ča, seděl za psacím stolem a připravoval si kázání. Frantík s napětím pozoruje různé papíry s poznámkami a pak se optá: “Stýčku, to, co jsi tady napsal, to ti všecho říká Pán Bůh?” “Ano,” odpoví pan farář. “A proč teda pořád škrtaš a škrtaš?”

BETLÉM JUDSKÝ

Marie Dolistová

*Ježíš se narodil
jako jeden z nás
aby pak sdělil
jak Bůh nás má rád
tehdy svět nevěděl
tehdy svět netušil
jen hrstka lidí
nebyla žádná sláva
jen Marie s Josefem
věděli
kdo jim dítě dává*

*Samota mlčení
ticho a klid
nikde nejásal lid
když “Vycházející z výsosti”
navštívil svou zemi
to Dítě znamená
že Bůh opravdu je s námi!*

Co je to vlastně advent? Na to lze odpovědět různě.

Co je to vlastně advent? Na to lze odpovědět různě. Bez přemýšlení lze říci, že to vnímáme často jako nějaký převlek pro hektičnost, stres a kšeft, který je ozdoben levnými šablonami, na něž už stejně dávno nikdo nevěří. V mnohém to může být pravda, ale přesto to nevyjadřuje celou pravdu. Lze ovšem také zcela opačně říct, že advent je časem, v němž se uprostřed nevěřícího světa stává viditelným něco ze světla ztracené víry, jako bychom vnímali jeho odlesk.

Hvězdy vidíme ještě dlouho poté, co vyhasly, protože jejich původní světlo je stále na cestě k nám. Také každé tajemství si často uchovává něco z tepla a naděje pro ty, kteří už nedokážou věřit. Proto lze také říci, že advent je časem, v němž se mobilizuje dobro, které už bylo skoro zapomenuto, probouzí se ochota myslet na druhé a dobro jim prokazovat.

Bůh s námi jedná zcela lidsky

Ochota otevřít se tajemné Přítomnosti, pomalu ji přijímat, dovolit jí, aby do mě mohla pronikat, to je to, co se děje v adventu – první záblesky světla v ještě tolik temné noci. Až se nám podaří sestoupit z trůnu své namyšlenosti, stane se to, o čem v Bibli žalmista říká, že

srdce se pozvedne, nabere výšku a skrytá Boží přítomnost začne pronikat hlouběji do našeho zmateného života. Advent není žádný náhlý div či zázrak. Bůh s námi jedná zcela lidsky, krok za krokem nás vede a čeká na nás. Dny adventu se podobají tichému klepání na naše nitra,

St. Nicholas Party

Free hot chocolate!

Saturday, December 3, 2011

2:00 PM

Come watch the Children's Czech & Slovak School sing & dance! Also, join the Czech & Slovak Tradition to meet the Angel, the Devil and Saint Nicholas, who may be Bearing gifts for Children!

Enjoy music by a DJ in between Performances.

Don't Miss our Christmas Tree Lighting
On Friday, December 2, 2011 at 7:00 PM.

Get in the Christmas Spirit with colorful lights & a short vocal performance from the Czech & Slovak School.

BOHEMIAN HALL & BEER GARDEN

29-19 24th Avenue, Astoria, NY 11102

www.bohemianhall.com

Phone: 718 274 4925

Email: events@bohemianhall.com

Our Lady Queen of Martyrs

Monsignor Joseph A. Funaro

Pastor

and

The Sacred Music Society

proudly present our

Annual

Christmas Concert

David Close

Music Director & Conductor

Sunday, December 11 at 4 pm

Our Lady Queen of Martyrs

Ascan Avenue at Queens Boulevard

Forest Hill, New York

Tickets: \$20 / Children, 12 and under, free

Ticket will be available at the door

Call Rectory at 718 268 6251 for more information

abychom se odvážili hledat tajemnou Boží přítomnost, která jediná může člověka opravdu osvobodit.

(Z knihy Josepha Ratzingera: Boží světlo v naší době - Meditace k církevnímu roku, kterou vydalo nakladatelství Paulinky.)

Pohoštění v Astorii, NY

Koliba	www.kolibarestaurant.com
Zlatá Praha	www.zlatapraha.cc
Bohemian Hall	www.bohemianhall.com
Club 21	www.club21nyc.com

V minulém období přispěli na časopis:

Emilia Olexa, Libuše Hurdes,
Gustav a Slávka Ulč, Věra
Kolasa, Helen Hlinka, Irene
Mergl.

Mše svaté na vánoce a Nový rok

24. prosince	11.00 pm	“půlnoční mše svatá”
25. prosince	10.30 am	“Slavnost Narození Ježíše Krista”
1. ledna	10.30 am	“Matky Boží Panny Marie”

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci prosinci:

Lucie Reynolds 1. prosince, Karol Krupka 1. prosince, Emílie Kováčiková 6. prosince, Adriana Čušková 6. prosince, Antonín Kocurek, 7. prosince, Věra Combs 8. prosince, Václav Sedláček 8. prosince, Zdenka Rosenberg 11. prosince, Božena Smrčková 11. prosince, Václav James Solfronk 18. prosince, Jaroslav Sýkora 22. prosince, Helena Hlinkova 23. prosince, Nikola Čížová 29. prosince, Josef Číž 31. prosince, George Glos 31. prosince, Zuzka Petrová 31. prosince, Zuzka Petrová - Wartownik 1. ledna.

úmysly mší svatých na měsíc prosinec

12-01-2011	Za rodinu Chytilu	Lucie Chytil
12-04-2011	Za + Stanislava Mergla	Irene Mergl
12-07-2011	Za + Ivana a Marii Barčukovi	rodina Hnízdová
12-09-2011	Za rodinu Sheinostovu	Lucie Chytil
12-11-2011	Na poděkování za přijatá dobrodiní	
12-14-2011	Za + Dr. Radimského a jeho manželku Olgu	Brotánkovi
12-16-2011	Za rodinu Sedleckých	Lucie Chytil
12-18-2011	Za zemřelou rodinu z obou stran	Anna Benáčková
12-21-2011	Za rodinu Kratochvílovou	Lucite Chytil
12-24-2011	Za celou krajanskou rodinu 11pm	

Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30, v dolním kostele Panny Marie Karmelské v Astorii (23-25 Newtown Ave). Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění ve školní jídelně. Adresa českého kněze: Fr. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11 375 Tel: (718) 575 8959 E-mail: zvonnews@gmail.com <http://www.zvon.info>

Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>